

Rosa Luxemburg (1916)

Antingen – eller

Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum, och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun.

Kamrater! Ni känner alla till den oenighet, som råder inom partioppositionen. Mången av er, som är missnöjd med det rådande tillståndet i det officiella partiet och med dess instanspolitik, är säkerligen djupt bedrövad över denna söndring. ”Söndring nu igen!” torde många förargat utropa. ”Vore det inte nödvändigt, att åtminstone alla de, som gör front mot fraktionsmajoriteten, höll samman och handlade i endräkt? Försvagar man inte oppositionen och ger majoritetspolitiken vatten på sin kvarn, om det råder split och kiv också bland dem, som har samma mål: att återföra partiet till en principiellt proletär klasspolitik?”

Jovisst, kamrater! Om det endast rörde sig om personliga differenser, om struntsaker, om någon underordnad form av påstridighet, om underlåtenhetssynder eller om några få personers önskan att ”avvika från mängden”, då skulle varje allvarligt tänkande människa vara tvungen att kalla det brottsligt att för sådana bagatellers skull söndra oppositionens kärna.

Men det förhåller sig inte så, kamrater! Det som har framkallat denna söndring, är grundläggande politiska frågor, ja hela uppfattningen av de medel och metoder, som skall föra oss ur partiets nuvarande förtvivlade situation till en värdigare position.

Låt oss tänka efter, vad det är som står på spel! Den fjärde augusti 1914 bröt den officiella tyska socialdemokratin ömkligt samman och med den internationalen. Allt det, som vi i femtio års tid predikat för folket, det som vi kallat för våra heligaste principer, det som vi otaliga gånger förkunnat i tal, broschyrer, tidningar och flygblad visade sig plötsligt vara tomma fraser. Den proletära internationella klasskampens parti blev med en enda gång liksom genom en elak förtrollning till ett national-liberalt parti; våra starka organisationer, som vi var så stolta över, visade sig vara totalt vanmäktiga, och från att ha varit aktade och fruktade dödsfiender till det borgerliga samhället har vi blivit viljelösa och med rätta föraktade verktyg åt vår dödsfiende, den imperialistiska bourgeoisin. I andra länder har socialdemokratin råkat ut för ungefär samma förfall, och det stolta gamla ropet: Proletärer i alla länder, förenen eder! har på slagfältet förvandlats till kommandoropet: Proletärer i alla länder, skär halsen av varandra!

Aldrig förut i världshistorien har ett politiskt parti gjort en så usel bankrutt, aldrig förut har ett så högt ideal så skändligt förrått och trampats i smutsen!

Tusentals proletärer skulle kunna gråta blod av skam och vrede över att allt, som var dem heligt och dyrt, nu blivit till hån och förakt för hela världen. Tusentals proletärer brinner av iver att få utplåna detta skammens märke och rentvå partiet från denna skam, för att åter med hög buret huvud och utan skammens rodnad kunna bära namnet socialdemokrater.

Emellertid måste varje kamrat därvidlag ha en sak klar för sig: endast en enhetlig, tydlig och hänsynslös politik kan bringa räddningen ur detta djupa förfall. Halvheter, vacklan hit och dit eller en halvhjärtad vågmästarpolitik kan aldrig hjälpa oss. Nu måste alla säga sig: antingen – eller. Antingen är vi nationalliberala får i socialismens ulvapäls, och då får vi också låta bli all opposition. Eller också är vi den proletära internationalens stridsmän i detta ords fulla bemärkelse, och då måste vi ägna all vår kraft åt opposition, då måste vi hänsynslöst och öppet höja klasskampens och internationalismens fana. Och betrakta nu, kära partikamrater, den tidigare såkallade oppositionen, sådan den representeras av Ledebour, Haase och deras vänner. Sedan de fyra gånger i rad lydigt hade funnit sig i att riksdagen beviljade krigskrediter, och sålunda gjort sig medskyldiga till förräderiet mot socialismen, tog de sig den 15

december 1915 äntligen samman och röstade mot krigskrediter på plenarsammanträdet. Äntligen! sade sig arbetarna. Äntligen offentligt avståndstagande från den nationalistiska svindelpolitiken. Äntligen finns det åtminstone 20 man i parlamentet, som bevarar socialismen! Den villan blev inte långvarig, och åt den ”modiga handlingen” kunde endast de glädja sig odelat, som betraktar händelserna helt ytligt, utan att kritiskt pröva dem. Till sin kreditvägran i riksdagen fogade Geyer och hans kamrater en deklARATION, som omintetgjorde hela det positiva resultatet av deras omröstning. Ty varför röstade de denna gång mot fortsatt kredit? ”Vårt lands gränser är tryggade”, löd deras förklaring. Vad herrarna avsåg med dessa ord och vem de trodde sig böra ta hänsyn till må vara deras sak. Den utomstående, som ej är invigd i den höga diplomati, som bakom kulisserna kan ha lett till denna deklARATION, förstår saken så: de tjugo röstade denna gång mot krediter, eftersom Tysklands gränser är tryggade, och uppenbarligen inte av den orsaken, att vi principiellt är motståndare till militarismen och kriget, inte av den orsaken, att detta krig är ett imperialistiskt brott mot alla folk, utan därför att Hindenburg, Mackensen och Kluck tydligen redan mejat ned tillräckligt många ryssar, fransmän och belgare och fått ett tillräckligt starkt fotfäste i deras länder. Av den orsaken kan alltså en tysk socialdemokrat kosta på sig lyxen att rösta mot krigsutgifter! Men därmed ställer sig Geyer och kompani i princip på majoritetspolitikens sida, därmed stöder de den fräcka lögnen att detta krig från början skulle vara ett försvarskrig för att trygga landets gränser. Det som skiljer dem från majoriteten är således inte deras principiella inställning till kriget, utan endast en annorlunda bedömning av den militära situationen. Enligt Scheidemann, David och Heine är Tysklands gränser ännu inte tryggade, enligt Haase, Ledebour och Geyer är de tryggade. Men varje förnuftig människa måste medge, att om man nu ska ge sig in på att bedöma den rent militära situationen, så förefaller Scheidemann-David-Heine-ståndpunkten mera konsekvent än Ledebours och Haases inställning. Ty vem kan garantera, att krigslyckan även i fortsättningen kommer att stå tyskarna bi? Vilken förnuftig general skulle i dag vilja ta på sin ed, att bladet inte kan vända sig så att exempelvis ryssarna tågar in i Ostpreussen? Och om detta inträffar, vad händer då? Då skulle ju Ledebour, Geyer och Haase bli tvungna att rösta för krigskrediter för att konsekvent följa sin egen förklaring! Detta är alltså ingen principiell taktik, utan en konjunkturpolitik, som anpassas efter den för ögonblicket rådande situationen på krigsskådeplatsen, det är den berömda politiken från fall till fall, det gamla opportunistiska gungbrädet, som just förde partiet fram till dess glans och härlighet den fjärde augusti 1914.

Men saken har ytterligare en allvarlig sida. Om de tyska socialdemokraterna i dag i enlighet med Ledebours och Haases förklaring får rösta mot krigskrediter, eftersom Tysklands gränser är tryggade, hur är det då med de franska, belgiska, ryska och serbiska kamraterna, som har fienden i landet? Den enklaste arbetare kan utan vidare räkna ut, att denna deklARATION ger våra kamrater i andra länder det mest förträffliga motiv att försvara sin nationalistiska politik. Och den nationalistiska majoriteten bland de franska kamraterna har faktiskt redan tagit fasta på den som den bästa bekräftelsen på det riktiga i deras egen hållning. Där har vi alltså åter internationalens söndring, där har vi åter den politik, som förmår socialisterna i respektive länder att föra krig mot varandra i stället för att göra gemensam front mot kriget och de härskande samhällsklasserna, den politik, som även har kommandot inom imperialisternas led. Även här kommer vi alltså fram till den majoritetspolitik som har förintat vårt socialistiska parti och internationalen.

Och nu ställer vi frågan, kamrater: var Ledebours, Haases och deras kamraters omröstning den 21 december ett steg framåt, när man betraktar saken kritiskt och uppmärksam? Var det den räddande handling på vilken vi alla kvalfullt väntade, den handling, som massorna törstade efter? Nej och åter nej! Den omröstningen och den förklaringen var ett steg framåt

och sedan ett steg tillbaka, de skapade åter den angenäma illusionen, att allt skulle bli bättre, en illusion, som nödvändigtvis måste följas av en besvikelse.

Och besvikelsen kom mycket riktigt omedelbart. Det står ju klart, att denna röstning mot krigskrediterna inte kunde uttömma alla oppositionens politiska möjligheter, även om den inte hade förfuskats genom den olycksaliga deklARATIONEN, utan att den endast kunde utgöra det första steget i en ny riktning, en första tydlig signal, som sedan måste följas av en eftertrycklig, konsekvent aktion i klasskampens tecken. Men vad har vi i stället för detta fått uppleva? Ledebour, Haase med flera vilar nu ut på sin kreditvägrans lagerkransar – de lever ett skuggliv.

Låt oss nu anföra några exempel. I den ryktbara ”Baralong”-affären* uppförde sig den socialdemokratiska fraktionen i och med Noskes tal och hans skrikande efter blodiga hämndåtgärder så skändligt, att till och med anständiga borgerliga liberaler skulle ha rodnat å våra vägnar, om det nu hade funnits några exemplar kvar av den sorten. Efter den fjärde augusti och allt vad därmed sammanhänger föreföll vårt parti ha sjunkit så djupt ner i dyn, att det inte kunde komma längre. Men de ”omskolade” socialimperialisterna lyckas alltid komma med nya överraskningar. Deras politiska och moraliska korruption kan man tydligen inte mäta med vanliga mått. I ”Baralong”-affären överträffade de genom sitt upphetsande av bestialiska krigsinstinkter till och med de konservativa och kom dem på skam. Och vad gjorde oppositionsmedlemmen kamrat Ledebour efter denna oerhörda händelse? I stället för att dundra mot den, i stället för att inför hela världen i det tyska proletariats namn avsvärja sig allt samröre med Noske och hans likar instämde Ledebour själv i vrålen, accepterade principiellt Noskes vedergällningspolitik och dristade sig endast till att tigga om att man skulle tillämpa den bestialiska principen på ett mera moderat sätt.

Enligt stenogrammet lyder Ledebours otroliga ord den 15 januari som följer:

”Mina herrar, i bedömningen av fallet Baralong som sådant, alltså den illgärning, som engelska sjömän till sjöss begått mot tappra tyska sjömän, *instämmer jag helt med alla föregående talare*. Jag avstår från alla försök att på någon punkt komplettera deras uttalanden.”

Och dessa ”föregående talare” var: socialimperialisten Noske, centrumpartisten Spahn, Fischbeck ur Frisinnade partiet och Knutenoertel ur Konservativa partiet! Ledebour ”instämde” alltså ”fullständigt” med deras bedömning av affären.

Detta är alltså åter ett principiellt stöd åt de socialistiska förrädarnas majoritetspolitik och ett avfall till borgfred och enighet med de borgerliga partierna – och detta tre veckor efter det att klasskampens fana till synes höjts.

Låt oss ta ett annat exempel. Med de s.k. ”små interpellationerna” har riksdagsmännen tillskansat sig ett utmärkt vapen, med vilket de i denna sorgliga jasägarförsamling av lydiga slavar åt militärdiktaturen kan åstadkomma ett ständigt motstånd mot regeringen och den borgerliga majoriteten, utgöra ett ständigt orosmoment för den imperialistiska falangen och samtidigt öppna folkmassornas ögon. I händerna på 20 beslutsamma representanter för folket skulle de små interpellationerna kunna bli till en sannskyldig oxpiska, som oförtröttligt dansade omkring på ryggen på det imperialistiska följet. Men vad ser vi i stället? Ledebour, Haase och deras vänner har inte en tanke på att göra bruk av detta viktiga kampmedel. Inte en enda gång har de försökt använda det. De överlämnar helt lugnt åt Karl Liebknecht att ensam kämpa åt alla håll mitt i det gläfsande följet, men själva är de uppenbarligen rädda för att visa kurage, de vågar helt enkelt inte gå emot strömmen och göra sig fria från fraktionsmajoritetens färla.

* Här avses den engelska kryssaren ”Baralongs” sänkning av en tysk ubåt (den 19 augusti 1915) och avrättningen av den skeppsbrutna besättningen.

Värre ändå! Då den imperialistiska riksdagsmajoriteten tillsammans med den socialdemokratiska fraktionsmajoriteten gjorde en framstöt för att göra de små interpellationerna avhängiga av riksdagspresidentens godtyckliga censur och sålunda förinta dem, lät Ledebour, Haase och kompani detta utan vidare ske. Dessa så kallade oppositionsledare stödde kuppen mot folkrepresentationens demokratiska rättigheter. De gjorde sig medskyldiga till detta nya förräderi från fraktionsmajoritetens sida.

Och hur var det den 17 januari, när man i riksdagen debatterade militära frågor, och det sålunda hade varit ett lämpligt tillfälle att obarmhärtigt kritisera sabeldiktaturens alla ogärningar och alla bestialiska krigsdåd, att kasta ljus över situationen och ta upp världskrisens alla huvudproblem? Då gjorde Ledebour, Haase med flera åter ett dundrande fiasko, knappt fyra veckor efter sin s.k. krigsförklaring och frontförändring den 21 december. Litet småprat om idel yttre bagateller, precis som det brukar gå till i fredstid i parlamentets grå, alldagliga rutinarbete, det var allt dessa oppositionsledare kunde åstadkomma då det gällde militärfrågan.

Detta, kamrater, är den så kallade oppositionen, sådan Ledebour, Haase och deras vänner uppfattar den. Inte minsta spår av konsekvens, handlingskraft, energi eller principfasthet, inget annat än halvheter, svaghet och illusioner. Men nu har vi sannerligen fått nog av halvheter, svaghet och illusioner, för vi vet, vart de leder.

Ingen människa tvivlar på den goda viljan hos människor som Ledebour, Haase eller Adolf Hoffmann. Men också vägen till helvetet är ju stenlagd med goda föresatser. Vad vi nu behöver, är kraft, konsekvens och skärpa, bara en bråkdel av den kraft, konsekvens och skärpa, med vilka våra fiender, de härskande klasserna, förtrycker oss och tvingar oss in under den bloddrypande imperialismens ok. Riktiga män, oförskräckta, kärva kämpar, det är vad vi behöver, och inte vacklande politiker, feglingar och hänsynsfulla krakar.

Och det bästa beviset för att den s.k. oppositionen inte motsvarar våra krav får vi i det flygblad, som kamraterna Ledebour och Adolf Hoffman nyligen givit ut.

I detta flygblad övar man skarp och negativ kritik mot de teser, som ett antal kamrater från olika delar av Tyskland har haft som rättesnöre för sin uppfattning och sina uppgifter i det rådande historiska utvecklingsmomentet. Vi kommer att anföra dem i deras helhet sist i broschyren, så att varje kamrat själv kan bilda sig en uppfattning om dem. Dessa teser är inget annat än en öppen, ärlig och oförblommerad formulering av de fakta och händelser, som världskriget har bragt i dagen hos arbetarrörelsen, och vidare är de en konsekvent och beslutsam tillämpning av våra gamla partiprinciper på den rådande situationen och på de uppgifter, som den medför för oss alla, om vi äntligen vill göra allvar av den internationella socialismen.

Och det är just mot denna tendens i teserna som Ledebour och Hoffman inlägger sitt absoluta veto! Enligt dem är det olämpligt att göra den socialistiska internationalen till beslutande centrum för hela arbetarrörelsen; det är olämpligt att göra inskränkningar i landscentralernas fria beslutsrätt vad kriget beträffar; det är olämpligt och ogörligt att ställa internationalen över tyska och andra partiinstanser. Internationalen skall förbli en lös, federativ sammanslutning av nationella arbetarpartier, vilka i sin taktik såväl i freds- som i krigstid skall vara fullständigt oavhängiga, så som det var före världskrigets utbrott.

Kamrater! Just här finner vi hela situationens kärna, här döljer sig frågan om arbetarrörelsens existens. Vårt parti kom till korta den fjärde augusti, liksom partierna i andra länder, just emedan internationalen visade sig vara endast tomma fraser, emedan de internationella kongressernas beslut visade sig vara tomma, maktlösa ord. Om vi vill få ett slut på detta vanärande tillstånd, om vi för all framtid vill förhindra, att bankrutten den fjärde augusti 1914

upprepas, då finns det endast en väg och en möjlighet för oss: att göra proletarietets internationella solidaritet till en verklig, allvarlig och helig levnadsregel i stället för en vacker fras, att göra den socialistiska internationalen till en verklig makt i stället för en tom skyltfasad, att bygga ut den till en stadig klippvall mot den kapitalistiska imperialismens anstormande vågor. Om vi vill arbeta oss upp ur den skammens avgrund, i vilken vi störtat ned, då måste vi fostra den tyske likaväl som den franske och varje annan klassmedveten proletär i denna anda:

Arbetarnas världsförbrödring är mig det heligaste och dyraste på jorden, den är min ledstjärna, mitt ideal, mitt fosterland; jag offerar hellre mitt liv än jag sviker detta ideal!

Och nu vill just kamraterna Ledebour och Hoffman inte veta av allt detta. Det vill helt enkelt återskapa det gamla eländet efter kriget: varje nationellt parti skall liksom förut ha fria händer att driva gäck med internationalens beslut, vi skall åter få uppleva praktfulla kongresser vartannat år, vackra tal, fyrverkerier av hänförelse, skallande manifest och djärva resolutioner, men när det kommer till kritan, skall internationalen åter stå där helt vanmäktig och tvingas ge vika för den förljugna frasen om "fäderneslandets försvar" som ett nattligt spöke får ge vika för den blodiga verkligheten! Ledebour och hans kamrater har alltså inte lärt något av detta fruktansvärda krig! Men, kamrater, det finns inget sämre betyg för en politiker, för en stridsman, än det, att han inte kan lära sig något i historiens hårda skola. Från fel är ingen fri, som måste fatta beslut i den världshistoriska kampens hetta och trångmål. Men att inte inse begångna fel, att inte kunna lära av dem, att oberörd genomlida all skam – det gränsar till brott. Kamrater, om inte ens detta hav av blod, i vilket vi vadar, om inte ens detta internationalens fruktansvärda moraliska förfall kan förmå oss att ta lärdom och leda oss på bättre vägar, då kan vi verkligen låta begrava oss. Bort i så fall med de internationella fraserna, bort med de gamla, förljugna ramsorna, bort med vårt bedrägeri mot folkmassorna, som med all rätt kommer att spotta på oss, om vi efter detta krig som gamla oförbätterliga frashjältar fortsätter att propagera för folkförbrödningens idé utan att någonsin vilja göra allvar av saken!

Även här, kamrater, gäller det: *Antingen – eller!* Antingen ett öppet och skamlöst förräderi mot internationalen, vilket sådana som Heine, David och Scheidemann nu begår, eller också heligt allvar med internationalen, och då skall den utbyggas till en ointaglig borg, till ett bålverk för det socialistiska världsproletariatet och världsfreden. Det finns i dag inget rum för medelvägar, för vacklande eller halvheter.

Och därför är det omöjligt för verkliga, oppositionella element att göra gemensam sak med dem, som står på samma ståndpunkt som kamraterna Ledebour och Hoffmann.

Kamrater! Låt inte snärja er av den gamla frasen om enighet, som ger styrka. Den frasen utkolporterar nu även Scheidemann och Ebert i partistyrrelsen. Ja: enighet ger styrka, men endast den fasta, inre övertygelsens enighet, inte en yttre mekanisk sammankoppling av element, som i sitt inre är oförenliga. Styrkan ligger inte i antalet, utan i anden, i klarheten, i den dådkraft, som besjälar oss. Vi trodde oss så starka före kriget, vi pekade ständigt på våra fyra miljoner anhängare, och se hur vår styrka rasade samman som ett korthus första gången den sattes på prov. Även här gäller det att dra lärdom av genomgångna besvikelser, att inte åter hemfalla åt samma fel! Om vi energiskt vill bilda front mot de officiella partiinstansernas rådande kurs, då är det nödvändigt med en konsekvent, klar, energisk politik, då får vi inte snegla åt höger eller åt vänster, utan måste samlas kring en synlig fana, sådan som de teser, vilka Ledebour och hans vänner förkastar. Bort med all vacklan, med alla halvheter! Må vi stadigt blicka mot målet och på hela linjen återuppta en hänsynslös klasskamp i internationalens anda! Det är vår uppgift, det är den grund, på vilken vi samlas. Den som uppriktigt och ärligt önskar socialismens återuppståndelse kommer att sluta upp förr eller senare.

Flocka er överallt, kamrater, kring de teser, som visar oss den väg vi har att gå, och bruka hela er kraft på att omvandla tankarna till handling! Proletariatets förblödda, kuvade massor i hela

landet, i alla länder, törstar efter en beslutsam, proletär politik, det enda, som kan befria dem ur det helvete, som den rådande situationen utgör. Det är vår uppgift och vår plikt att genom hänsynslös klasskamp på hela linjen föra dem närmare denna befrielsens timme!

Därför: Leve klasskampen! Leve internationalen!

Ett stort antal kamrater från Tysklands alla delar har accepterat följande teser, vilka utgör en tillämpning av Erfurtprogrammet på den internationella socialismens nu aktuella problem:

1. Världskriget har omintetgjort resultatet av den europeiska socialismens fyrtioåriga arbete, emedan det har förintat den revolutionära arbetarklassen som politisk maktfaktor och förstört socialismens moraliska prestige, sprängt sönder den proletära internationalen, lett dess sektioner till att föröva brodermord mot varandra och i de viktigaste kapitalistiska länderna kedjat folkmassornas förhoppningar vid imperialismens galärskepp.

2. Genom att rösta för krigskrediter och proklamera borgfred har de officiella ledarna för de socialistiska partierna i Tyskland, Frankrike och England (med undantag för Oavhängiga arbetarpartiet) stärkt imperialismen, tvingat folkmassorna till att tåligt uthärda krigets elände och fasa, och sålunda bidragit till att det tygellösa imperialistiska raseriet lössläppts, till att blodbadet förlängts och dess offer blivit flera, samt blivit delaktiga av ansvaret för kriget och dess följder.

3. Denna taktik från de officiella partiinstanserna i de krigförande länderna, och framför allt i Tyskland, som tidigare var internationalens ledande land, innebär ett förräderi mot den internationella socialismens mest elementära principer, mot arbetarklassens livsintressen och mot folkens alla demokratiska intressen. Därmed har den socialistiska politiken dömts till överksamhet även i de länder, där partiledarna förblivit trogna sina plikter: Ryssland, Serbien, Italien, och – med ett undantag – Bulgarien.

4. Eftersom den officiella socialdemokratin i de viktigaste länderna under kriget uppgivit klasskampen och skjutit upp den till efter kriget, har den givit de härskande klasserna i alla länder en tidsfrist, under vilken de ekonomiskt, politiskt och moraliskt i oerhörd hög grad kan förstärka sina positioner på proletariatets bekostnad.

5. Världskriget tjänar varken fosterlandets försvar eller något proletariats ekonomiska eller politiska intressen, utan det är endast en produkt av imperialistisk rivalitet mellan de kapitalistiska klasserna i olika länder om världsherraväldet och om monopolet på att utsuga och förtrycka de områden, som ännu inte behärskas av kapitalet. Under denna era av lössläppt imperialism kan det inte längre finnas några nationella krig. De nationella intressena används endast i bedrägligt syfte, för att förmå de arbetande folkmassorna att tjäna sin dödsfiende, imperialismen.

6. De imperialistiska staternas politik och detta imperialistiska krig kan inte leda till frihet eller oavhängighet för någon förtryckt nation. De små nationerna, vars härskande klasser är medskyldiga bihang till sina likar i de stora staterna, utgör endast schackpjäser i stormakternas imperialistiska spel och missbrukas, liksom sina arbetande folkmassor, som verktyg, för att efter kriget offras för de kapitalistiska intressena.

7. Det pågående världskriget innebär under dessa omständigheter med varje nederlag och med varje seger ett nederlag för socialismen och för demokratin. Hur det än slutar – med undantag för en revolutionär intervention av det internationella proletariatet – så leder det till att militarismen blir starkare, liksom även de internationella motsättningarna och den världsekonomiska rivaliteten. Kriget ökar den kapitalistiska utsugningen och stärker reaktionen inom landet, försvagar samhällskontrollen och degraderar parlamenten till allt lydigare verktyg åt militarismen. Det pågående världskriget utvecklar sålunda alla förutsättningar för nya krig.

8. Världsfreden kan inte säkras genom utopiska eller i grund och botten reaktionära planer, som t.ex. internationella skiljedomstolar av kapitalistiska diplomater, diplomatiska avtal om "nedrustning", "frihet på haven", "avskaffande av sjööverirätten", "europeiska statsförbund", "mellaneuropeiska tullallianser", "nationella buffertstater" och så vidare. Imperialism, militarism och krig kan inte avskaffas eller hejdas, så länge de kapitalistiska klasserna obesträtt utövar sitt klassherravälde. Det enda sättet att framgångsrikt göra motstånd mot dem och den enda garantin för världsfred är handlingskraft och en revolutionär vilja hos det internationella proletariet att kasta sin makt i vågskålen.

9. Imperialismen, den sista livsfasen och det högsta utvecklingsstadiet av kapitalets politiska världsherravälde, är den gemensamma dödsfienden för proletarieten i alla länder. Men imperialismen delar de tidigare kapitalistiska utvecklingsfasernas öde, att stärka sin dödsfiendes krafter i samma utsträckning som den själv utvecklas. Den påskyndar kapitalets koncentration, medelklassens sönderfall och proletarietets tillväxt, den väcker växande motstånd från massornas sida och leder så till en intensiv skärpning av klassmotsättningarna. Mot imperialismen måste proletariet rikta sin klasskamp, både i krigstid och i fredstid. Kampen mot imperialismen är för det internationella proletariet samtidigt en kamp för att uppnå den politiska makten i staten och en slutgiltig uppgörelse mellan socialismen och kapitalismen. Det enda sätt, på vilket det internationella proletariet kan förverkliga det socialistiska slutmålet, är att på hela linjen göra front mot imperialismen och under uppjudande av alla krafter och all offervilja upphöja parollen "krig mot kriget!" till rättesnöre för sin praktiska politik.

10. För att detta skall kunna uppnås, är socialismens huvuduppgift i dag att sammansvetsa proletärerna i alla länder till en levande, revolutionär makt, att genom en stark internationell organisation med en enhetlig uppfattning av intressen och uppgifter, med en enhetlig taktik och en enhetlig politisk aktionsförmåga såväl i krig som i fred göra detta proletariet till den avgörande politiska faktor, som den är historiskt kallad att vara.

11. Den andra internationalen splittrades genom kriget. Sin otillräcklighet bevisade den genom att visa sig oförmögen att upprätta en verklig mur mot den nationella söndersplittringen och att genomföra en för proletärerna i alla länder gemensam taktik och aktion.

12. Med hänsyn till det förräderi som de officiella representanterna för de socialistiska partierna i de ledande länderna begått mot arbetarklassens mål och intressen, med hänsyn till deras övergång från den proletära internationalens grundvalar till den borgerligt-imperialistiska politikens grundvalar, är det en livsnödvändighet för socialismen att skapa en ny arbetarinternational, vilken övertar ledningen och koncentrationen av den revolutionära klasskampen mot imperialismen i alla länder.

För att kunna lösa sin historiska uppgift måste denna international ha följande grundvalar:

1. Klasskampen inom de borgerliga staterna mot de härskande klasserna och den internationella solidariteten mellan proletärerna i alla länder är två oskiljaktiga levnadsregler för arbetarklassen i dess världshistoriska befrielsekamp. Det finns ingen socialism utan en internationell solidaritet mellan alla proletärer, och det finns ingen socialism utan klasskamp. Varken i fredstid eller i krigstid kan det socialistiska proletariet avstå från klasskamp eller från internationell solidaritet utan att samtidigt begå självmord.

2. Klassaktionen för proletariet i alla länder måste såväl i fredstid som i krigstid ha följande huvudmål: att bekämpa imperialismen och att förhindra krig. Aktionen i parlamentet, fackföreningsaktionen och över huvud taget hela arbetarrörelsens verksamhet måste underordnas målet att i varje land ställa proletariet i skarp motsatsställning till den nationella

bourgeoisin, att ständigt påvisa den politiska och andliga motsättningen mellan de båda, och samtidigt understryka och bekräfta den internationella samhörigheten mellan proletärerna i alla länder.

3. Internationalen utgör tyngdpunkten för proletariatets klassorganisation. Internationalen avgör i fredstid frågor som rör de nationella sektionernas taktik med avseende på sådana frågor som militarism, kolonialpolitik, handelspolitik och förstamajfirande, och i krigstid beslutar internationalen om hela den taktik, som skall användas.

4. Plikten att verkställa internationalens beslut går före alla andra organisationsplikter. Nationella sektioner, som handlar mot internationalens beslut, blir uteslutna.

5. I striderna mot imperialismen och kriget är det endast proletariatets kompakta massor som kan bilda den avgörande kraften. Därför skall de nationella sektionernas taktik alltid inriktas på att fostra den stora massan till politisk handlingsförmåga och till beslutsamt initiativ, att säkra massaktionernas internationella samhörighet, att utbygga politiska organisationer och fackföreningar så, att de alltid kan tjänstgöra som förmedlande organ då alla sektioner skall samverka snabbt och effektivt, varigenom internationalens vilja sålunda blir till handling av de stora arbetarmassorna i alla länder.

6. Socialismens närmaste uppgift är att andligen befria proletariatet från bourgeoisins förmynderskap, vilket yttrar sig i den nationalistiska ideologins slagkraft. De nationella sektionerna skall inrikta sin agitation i parlamentet och pressen på att svartmåla nationalismens traditionella fraseologi som ett instrument för det borgerliga herraväldet. Den enda metoden att försvara den verkliga nationella friheten är i dag den revolutionära klasskampen mot imperialismen. Proletärernas fädernesland, vars försvar går före allt annat, är den Socialistiska Internationalen.

*Illegal broschyr från Spartakusförbundet.
April 1916.*